

dem som Martyr; men Valgbestyrelsens Formand risikerer jo ikke mindst, han løber vel den største Risiko, idet det kan koste ham hans Embede, og han risikerer da ogsaa sin borgerlige Ære, naar han afgiver falsk Forklaring for Retten. Og hvad staar der saa mod hele den samlede Valgbestyrelses Forklaring? Der staar forskellige Vidnesbyrd ligeledes under Eids Tilbud; men hvorledes se disse Vidnesbyrd ud? Der er en, som tror at kunne mindes at have hørt Borgmesteren give en Frist af en halv Time; der er en anden, der siger, at Borgmesteren har udtalt, at Afstemningen vil vare en halv Time, men det er jo Forskel paa, om man siger, at Afstemningen vil vare en halv Time, eller om man siger, at det skal vare en halv Time, inden man slutter; men jeg skal senere komme tilbage til dette Punkt. En tredje siger, at han har set Borgmesteren komme op paa Tribunen og hørt ham udtale noget om en Frist, men om det var en halv Time, ved han ikke, og han ved heller ikke, hvad Fristen angik. Et fjerde Vidne stod frem og forklarede, at det stod for ham saaledes, at Borgmesteren kom op paa Tribunen og satte en Frist for Afstemningens Bæring; hvilken, kan han ikke erindre. Det forekommer mig dog at være ret løse Vidnesbyrd, der her staa mod Valgbestyrelsens Formands og den samlede Valgbestyrelses bestemte Erklæring. Det forekommer mig at være vel løst at bygge en Forkastelse af Valget paa disse vage Vidneforklaringer for Retten. Naar man har spurgt disse Vidner, om denne Udtalelse af Borgmesteren kom frem, før Valgbestyrelsen kom op paa Tribunen, eller efter at Valgbestyrelsen var samlet med Formanden oppe paa Tribunen, er Svaret lige saa usikkert. Men hvad stoler man saa paa her? Man stoler paa — og det var særlig Hovedargumentet af den ærede Ordfører — at man har set Borgmesteren staa med en Kulle Papirer i Haanden, da han var paa Tribunen. Der var dog en Mulighed for, at disse Papirer kunde have været andre end Valglisterne, og at Stedets Borgmester kunde have haft andre Papirer til sin Raadighed end Valglisterne. Men set nu, at det var Valglisterne, saa er det dog en løs Argumentation at bygge paa. Men lad os gaa ud fra, at Vælgere virkelig have set ham staa med Valglisterne i Haanden, hvem af disse Vælgere, som stod paa Torvet, ved saa, om det var samtlige Valgliste, han havde i Haanden, om Stemmeafgivningen var sluttet i samtlige Kommuner, ogsaa i Dover-Venge Kommune, for han traadte frem med disse Vister i sin Haand? En forklarede, at han vidste, at

Dover-Venge var færdig paa dette Tidspunkt; det vil sige, han havde været henne i „Fønix“, og der var Dover-Venge Kommune færdig, da han var der. Men nu er det jo bitterligt, at Dover-Venge net ikke stemte paa „Fønix“, Dover-Venge stemte paa Raadhuset. Den ærede Rigsdagsmand for Køge (Alberti) undskyldte det og mente, at disse Mennesker nok kunde have glemt det i Løbet af et halvt Mars Tid, men, som den ærede sidste Taler bemærkede, det er en mærkelig Slags Vidner, der ikke kunne huske. Naar Vidner saaledes afgive Erklæringer for Retten, som skulle have den Betydning, at vi skulle forlæste et Valg paa dem, saa var det ikke af Vejen, at de kunde huske, og Gud ved, om det ærede Medlem (Alberti), naar han fører Sager, nøjes med Vidner, der sige, at de ikke kunne huske, hvordan det gik til, det tiltror jeg ikke det ærede Medlem. Det ærede Medlem gav os i Gaar en ret interessant Fremstilling af, hvordan det kunde gaa til, at Borgmesteren var kommen op paa Tribunen før Valgbestyrelsens øvrige Medlemmer. So, sagde det ærede Medlem, Borgmesteren er kongelig Embedsmand, og for saadan en vige Mæsjerne, hvorimod de andre Medlemmer af Valgbestyrelsen, som ere jævne, menige Mænd, bleve klemte inde mellem Vælgerforsamlingen og Slap ikke saa let igennem. Efter hvad man skalde tro ifølge det ærede Medlems Fremstilling, maatte man jo antage, at det har været en lang Vandring fra Raadstuen til Valgtribunen, og at det har været et ret højtideligt Optog — det ærede Medlems Fantasi var jo meget levende under denne Fremstilling. Men det er mig meddelt, at der fra Raadstuen til Valgtribunen kun var 8 à 10 Skridt, og der kunde ikke ske saa forfærdelige Forhindringer paa den korte Afstand. (En Stemme: Der var fem Skridt!). Jeg hører, at et æret Medlem siger, at der kun var fem Skridt, det giver altsaa endnu mindre Spillerum for det ærede Medlems meget livlige Fantasi. For ikke at sige for meget, holder jeg mig nu til, at der var 8 à 10 Skridt fra Raadstuen til Valgtribunen, og der kan ikke være sket saa meget, som kunde have hindret dem i at komme op og høre, hvad der er sket. Men naar der nu, som i dette Tilfælde, foreligger Vidnesbyrd mod Vidnesbyrd, og jeg selvfølgelig gaar ud fra, at de Vidner, der ere afhørte, og som formene, at der er sagt noget om en Tidsfrist, selv om de ikke ere sikre paa, hvorledes det hænger sammen, selvfølgelig have afgivet deres Forklaringer i god Tro, saa synes det mig, at ethvert fornuftigt Menneske maa gaa ud fra, at naar der fra to Parter